

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **K. O.**, zastoupený Mgr. Ing. Martinem Matějkou, advokátem se sídlem Jana Babáka 2733/11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2023, č. j. 62 A 36/2020 - 109,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se v r a c í** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Martina Matějky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 1. 2020, č. j. JMK 8717/2020 (dále jen „*rozhodnutí z ledna 2020*“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 11. 11. 2019, č. j. MUH/74108/19/161 (dále jen „*rozhodnutí*“).

MÚ z listopadu 2019“). Nejvyšší správní soud poznamenává, že rozhodnutí žalovaného je sice označeno datem 16. 1. 2019, nicméně z posloupnosti rozhodování správních orgánů a z doručení datové zprávy, založené ve správním spise a potvrzující doručení tohoto rozhodnutí tehdejšímu právnímu zástupci žalobce dne 24. 1. 2020, plyne, že žalovaný rozhodl skutečně až dne 16. 1. 2020.

[2] Rozhodnutím MÚ z listopadu 2019 městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), jehož se dopustil tím, že v rozporu s § 3 odst. 1 písm. c) téhož zákona užíval zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s jejím odnětím ze zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 480 000 Kč.

[3] Žalovaný ve věci rozhodoval již podruhé, neboť nejprve rozhodnutím ze dne 5. 8. 2019, č. j. JMK 84013/2019 (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze srpna 2019“), zrušil předchozí rozhodnutí městského úřadu ze dne 16. 5. 2019, č. j. MUH/24251/19/161 (dále jen „rozhodnutí MÚ z května 2019“). Posledně uvedeným rozhodnutím městský úřad rozhodl o tom, že žalobce spáchal přestupek podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF, avšak uložil mu pokutu ve výši 90 000 Kč. Žalovaný v rozhodnutí ze srpna 2019 městskému úřadu (mimo jiné) vytkl, že nedostatečně zdůvodnil výši uložené pokuty. Uvedl, že je nepřiměřeně nízká a měla by korespondovat výši odvodů za odnětí zemědělské půdy ze ZPF, která by v daném případě dosahovala částky zhruba 485 000 Kč. Následně městský úřad vydal rozhodnutí MÚ z listopadu 2019, které žalovaný k odvolání žalobce potvrdil rozhodnutím z ledna 2020.

[4] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) ve věci poprvé rozhodl rozsudkem ze dne 5. 8. 2021, č. j. 62 A 36/2020 - 65, jímž žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 1. 2023, č. j. 3 As 258/2021 - 30 (dále jen „rozsudek NSS z ledna 2023“), rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud tak rozhodl proto, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí MÚ z listopadu 2019, a dále proto, že překročil meze soudního přezkumu, neboť hodnotil dílčí kritérium pro určení výše pokuty (navázání výše pokuty na výši odvodů), ačkoli určení výše pokuty je otázkou správního uvážení.

[5] Krajský soud poté rozhodl druhým, nyní přezkoumávaným, rozsudkem ze dne 30. 3. 2023, č. j. 62 A 36/2020 - 109, kterým žalobu výrokem I. zamítl a současně výrokem II. podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) snížil uloženou pokutu na 160 000 Kč.

[6] Krajský soud se nezabýval námitkou porušení zásady zákazu *reformatio in peius*, neboť žalobce tuto námitku uplatnil až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Nad rámec nutného uvedl, že ani v případě, že by tato námitka byla uplatněna včas, by nebyla důvodná. K námitkám směřujícím proti výši uložené pokuty krajský soud konstatoval, že se žalobce omezil v zásadě jen na tvrzení, že pokuta podstatně převyšuje eventuální odvody za odnětí půdy ze ZPF, je nepřiměřená a likvidační, a navrhl její moderaci. Vybočení správního

pokračování

uvážení ze zákonných mezí žalobce nenamítal a konkrétní námitku nezákonnosti pokuty neuplatnil. Krajský soud tak neshledal žalobu důvodnou.

[7] Dále se krajský soud zabýval návrhem na moderaci uložené pokuty. Žalobce poukázal na to, že jeho roční příjem za rok 2019 činil 232 000 Kč, a na to, že žije ve společné domácnosti s přítelkyní a dvěma nezletilými dětmi, přičemž příjmem jeho přítelkyně je pouze rodičovský příspěvek ve výši 6 000 Kč měsíčně. Tyto skutečnosti žalobce doložil listinami, které krajský soud provedl jako důkazy. Dle krajského soudu je uložená pokuta citelnou sankcí jak z hlediska absolutní hodnoty (480 000 Kč), tak z hlediska hodnoty relativní (téměř 50 % maximální zákonné výše). Dospěl k závěru, že uložená pokuta nemá likvidační charakter, nicméně ji lze považovat za zjevně nepřiměřenou, jelikož přesahuje roční „čistý“ příjem žalobce. Co se týče odvození výše pokuty od výše odvodů za odnětí půdy ze ZPF, jedná se dle krajského soudu o vhodný nástroj, nicméně zohlednění potenciálních odvodů v plné výši krajský soud nepovažoval za vhodné a účelné. Pokuta za daný přestupek totiž žalobce nezavazuje povinnosti požádat o souhlas s odnětím půdy ze ZPF a uhradit odpovídající odvod. Současně může být pokuta v případě udržování protiprávního stavu ukládána opakovaně.

[8] S ohledem na výše uvedené krajský soud shledal uloženou pokutu zjevně nepřiměřenou a snížil ji na třetinu, tedy na 160 000 Kč. Pokuta v této výši stále výrazně zasáhne do majetkové sféry žalobce a splní tak funkci postihu, avšak nebude pro žalobce zjevně nepřiměřenou.

[9] Proti rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[10] Stěžovatel namítá, že krajský soud byl povinen zabývat se námitkou porušení zásady zákazu *reformatio in peius*. Tato námitka byla uplatněna již v žalobě a žalobce následně svoji argumentaci v průběhu řízení jen rozvinul. Současně stěžovatel tvrdí, že krajský soud se touto žalobní námitkou přesto věcně zabýval a nesprávně posoudil, zda správní orgány zásadu zákazu *reformatio in peius* porušily. Oproti rozhodnutí MÚ z května 2019 totiž městský úřad nevzal v potaz žádné nové okolnosti, které by mu dříve nebyly známy a které by odůvodňovaly uložení vyšší pokuty. Žalovaný postupným rušením rozhodnutí městského úřadu zásadu zákazu *reformatio in peius* obešel.

[11] Dále stěžovatel namítá, že pokuta je nepřiměřeně vysoká a neodůvodněná. Jediným „vodítkem“ pro její stanovení byla výše potenciálních odvodů za odnětí půdy ze ZPF. Krajský soud aproboval postup správních orgánů, které rezignovaly na zjišťování osobních a majetkových poměrů stěžovatele, a postupovaly tak v rozporu s § 3 správního řádu. Dále dle stěžovatele městský úřad nesprávně označil za přitěžující okolnost jednání stěžovatele, ke kterému došlo až po spáchání přestupku. Stěžovatel dodává, že správní orgány nezohlednily, že v současné době nejsou pozemky v jeho vlastnictví. Z uvedeného vyplývá, že byly překročeny meze správního uvážení.

[12] Závěr krajského soudu, dle něhož pro stěžovatele není pokuta ve výši 480 000 Kč likvidační, je dle stěžovatele nesprávný, neboť pokuta dosahuje téměř dvojnásobku jeho ročního příjmu. Rovněž pokuta ve výši 160 000 Kč představuje natolik významný zásah

do majetkové sféry stěžovatele, že ohrozí možnost jeho rodiny uživit se. Z ročního příjmu stěžovatele za rok 2020 by po zaplacení pokuty zbylo méně než 50 000 Kč. Stěžovatel tak namítá, že pokuta měla být snížena ještě výrazněji, než jak to učinil krajský soud.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Krajský soud se řídil závazným právním názorem vysloveným v rozsudku NSS z ledna 2023, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, a po prostudování spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Současně dostatečně vysvětlil, jaké úvahy jej vedly k moderaci uložené pokuty. Jelikož krajský soud rozhodl v souladu se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku NSS z ledna 2023, domnívá se žalovaný, že je kasační stížnost nepřipustná. Navrhuje tedy, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[15] Jelikož se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí, kterým krajský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, zabýval se zdejší soud nejprve její přípustností z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky z aplikovatelnosti tohoto ustanovení. Lze shrnout, že přípustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané druhým účastníkem řízení) je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Podá-li kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, je § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelný zejména v případě, pokud tento účastník napadá závěry krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 - 139 (všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz) a náleze Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19, N 129/95 SbNU 66 (rozhodnutí je dostupné na <https://nalus.usoud.cz>)].

[16] V nyní posuzované věci stěžovatel mimo jiné namítá, že výše uložené pokuty není dostatečně odůvodněna. Fakticky tedy namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí MÚ z listopadu 2019. Nepřezkoumatelností tohoto rozhodnutí se však Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku z ledna 2023 (viz část IVb. tohoto rozsudku nazvanou „*K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí MÚ z listopadu 2019*“), přičemž dospěl k závěru, že rozhodnutí MÚ z listopadu 2019 je přezkoumatelné. Tato kasační námitka tudíž není přípustná dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[17] Stěžovatel dále v kasační stížnosti opakuje argumentaci, dle které správní orgány nepřihlédly k jeho osobním a majetkovým poměrům a označily za přítěžující okolnosti skutečnosti, které jimi nemohou být. Tyto námitky však nemají svůj předobraz v žalobě,

pokračování

ačkoli v ní mohly být uplatněny. Stěžovatel v žalobě k uložené pokutě pouze uvedl, že se „*obrazuje proti její výši, která je naprosto likvidní* (míněno likvidační – pozn. NSS) *a dvojnásobně překračuje částku stanovenou výší odvodů ze zemědělského půdního fondu, která byla stanovena v částce 480 000 Kč a k této částce dospěl žalovaný až po více jak 10 letech.*“ Dále stěžovatel v žalobě namítal, že (i) mu městský úřad dřívějšími rozhodnutími pokutu za totožný přestupek již uložil, (ii) v řízení nebylo prokázáno, jakou plochu zemědělské půdy užíval, a za zemědělskou plochu správní orgány považovaly i plochu evidovanou v katastru nemovitostí jako „ostatní plocha“ a (iii) promlčení skutku, za nějž je trestán. V závěru žaloby stěžovatel navrhl moderaci uložené pokuty. Stěžovatel se svoji strohou žalobní argumentací pokusil později, poté co došlo ke změně jeho právního zastoupení, doplnit dalšími podáními – replikou k vyjádření žalovaného doručenou krajskému soudu dne 27. 8. 2020 a vyjádřením doručeným krajskému soudu dne 22. 3. 2023. Právě tato vyjádření obsahovala argumentaci odpovídající části kasačních námitek (tj. porušení zásady zákazu *reformatio in peius*, nepřihlídnutí k osobním a majetkovým poměrům stěžovatele a nesprávné zohlednění některých skutečností jako přitěžujících okolností). Veškerá argumentace v těchto podáních však byla uplatněna po marném uplynutí lhůty pro podání žaloby; žalobou napadené rozhodnutí bylo dle doručení založené ve správním spise doručeno tehdejšímu zástupci stěžovatele do datové schránky dne 24. 1. 2020, a posledním dnem lhůty pro podání žaloby a řádné uplatnění žalobních bodů v souladu s § 71 odst. 2, větou třetí s. ř. s., tak bylo úterý 24. 3. 2020.

[18] Z výše uvedeného je patrné, že argumentaci týkající se nezohlednění osobních a majetkových poměrů stěžovatele a nesprávného přihlídnutí k některým skutečnostem jako k přitěžujícím okolnostem stěžovatel neuplatnil ve lhůtě dle § 71 odst. 2, věty třetí s. ř. s. Tato argumentace tak nemůže být ani přípustnou kasační námitkou, neboť nepřipustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je dána i v případech, v nichž stěžovatel námitku sice před krajským soudem uplatnil, avšak učinil tak až po uplynutí lhůty k podání žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 - 39). Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud pochybil, jelikož v napadeném rozsudku výslovně neuvedl důvody, pro které k těmto žalobním bodům nepřihlédl. Toto pochybení však nedosahuje takové intenzity, aby způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů; námitky byly uplatněny více než pět měsíců, resp. téměř jeden rok po skončení lhůty pro podání žaloby, tedy zjevně opožděně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2021, č. j. 3 Afs 409/2019 - 34).

[19] Stěžovatel dále tvrdí, že námitku porušení zásady zákazu *reformatio in peius*, kterou krajský soud považoval za opožděnou, uplatnil již v žalobě a následně svoji argumentaci jen rozvinul. Jak však vyplývá z podrobné rekapitulace obsahu žaloby v odstavci [17] výše, stěžovatel v žalobě tuto námitku neuplatnil. Učinil tak až v replice k vyjádření žalovaného, která byla krajskému soudu doručena dne 27. 8. 2020, tedy více než pět měsíců po skončení lhůty pro podání žaloby (viz odstavec [17] výše). Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého byla tato žalobní námitka uplatněna opožděně, a kasační námitku neshledává důvodnou.

[20] Přestože krajský soud konstatoval, že námitku porušení zásady zákazu *reformatio in peius* stěžovatel neuplatnil včas, nad rámec nutného se jí zabýval a stručně vyložil, proč

by ani v případě jejího včasného uplatnění nebyla důvodná. Také tento závěr stěžovatel napadá kasační stížností. Nejvyšší správní soud však považuje za nadbytečné se touto kasační námitkou zabývat. Krajský soud vyslovil své úvahy ohledně porušení zásady zákazu změny k horšímu nad rámec rozhodovacích důvodů, a ani jejich potenciální nesprávnost by tudíž nebyla důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.

[21] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil, že pokuta ve výši 480 000 Kč pro něj není likvidační. Krajský soud vycházel z listin předložených stěžovatelem – daňového přiznání stěžovatele za rok 2019 a rozhodnutí o přiznání rodičovského příspěvku jeho přítelkyni. Dospěl přitom k závěru, že z těchto listin neplyne, že by uložená pokuta změnila celkovou majetkovou pozici stěžovatele tak, že by zmařila samou podstatu majetku ve smyslu judikatury Ústavního soudu. Nejvyšší správní soud dodává, že rovněž dle judikatury zdejšího soudu je likvidační taková sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina, na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Povinnost zohlednění majetkových poměrů pachatele však neznamená, že by správní orgány měly rezignovat na ukládání vyšších pokut. Správní trest by měl naplňovat svůj účel mimo jiné z hlediska individuální a generální prevence, a dále plní rovněž represivní nebo signalizační funkci. Aby správní trest mohl účinně naplnit veškeré zamýšlené funkce, měl by být zásahem do majetkové sféry pachatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2021, č. j. 2 Ads 224/2020 - 79). Přestože by pokuta uložená rozhodnutím MÚ z listopadu 2019 do majetkové sféry stěžovatele citelně zasáhla, souhlasí Nejvyšší správní soud s tím, že ze stěžovatelem předložených listin neplyne, že by pro něj měla výše uvedené zásadní negativní důsledky předvídané judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. To ostatně stěžovatel netvrdí ani v kasační stížnosti. Je to přitom právě stěžovatel, v jehož zájmu bylo svoje poměry dostatečně osvětlit a na konkrétní skutečnosti nasvědčující likvidačnímu účinku pokuty poukázat. Tato kasační námitka tak není důvodná.

[22] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud při moderaci uložené pokuty postupoval nesprávně, neboť i snížená pokuta je nepřiměřená a likvidační. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v rámci přezkumu rozsudku, v němž bylo užito moderační oprávnění, nemá obdobné oprávnění jako krajský soud, a sám již úvahu krajského soudu o moderaci výše pokuty nahradit nemůže. Ve vztahu k diskreci krajského soudu může Nejvyšší správní soud hodnotit jen to, zda krajský soud nepřekročil zákonem stanovené meze tohoto uvážení, nevybočil z nich nebo volné uvážení nezneužil, či zda je jeho úvaha přezkoumatelná a logicky nerozporná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012 - 20, č. 2992/2014 Sb. NSS). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, č. 2672/2012 Sb. NSS, není smyslem a účelem moderace hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Moderuje-li

pokračování

soud výši sankce, musí také odůvodnit, v čem spatřuje zjevnou nepřiměřenost trestu a na základě jakých kritérií dospěl k jím stanovené výši trestu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82).

[23] Krajský soud uvedl důvody, pro které považoval uloženou pokutu nikoli za likvidační, ale za zjevně nepřiměřenou, a kritéria, která zohlednil při stanovení její výše, v odstavcích 19 až 23 napadeného rozsudku. Vzal přitom v potaz majetkové poměry stěžovatele a maximální výši pokuty, kterou je možné za daný přestupek uložit. Dále se zabýval vhodností odvození výše pokuty od výše potenciálních odvodů za odnětí půdy ze ZPF a přihlédl také k tomu, aby i snížená pokuta výrazně zasáhla do majetkové sféry stěžovatele a splnila tak funkci postihu. Z napadeného rozsudku je tedy zřejmé, jaké okolnosti krajský soud při moderaci pokuty zohlednil a jak o nich uvažil. Nejvyšší správní soud současně neshledal, že by krajský soud překročil meze volného uvážení, vybočil z nich či volné uvážení zneužil. Ani tato kasační námitka tak není důvodná.

[24] Stěžovatel dále namítá, že v současné době nejsou dotčené pozemky v jeho vlastnictví. K této skutečnosti nicméně nemůže Nejvyšší správní soud přihlídnout (stejně jako by nemohl krajský soud), neboť dle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

[27] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[28] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1, věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ing. Martina Matějky, advokáta se sídlem Jana Babáka 2733/11, Brno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu